

สรุป

คำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๒๐๕/๒๕๕๓

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ร้อง
นางทยอย รัตนกิจ ผู้คัดค้านที่ ๑
นางเพียงใจ ลืมประเสริฐ ผู้คัดค้านที่ ๒
นางนิตยา รัตนกิจ ผู้คัดค้านที่ ๓
นางสาวสุภาพร รัตนกิจ ผู้คัดค้านที่ ๔
นายรัตนชัย รัตนกิจ ผู้คัดค้านที่ ๕
นายกำธร วิริยะประเสริฐ ผู้คัดค้านที่ ๖
บ. สแตนดาร์ดชาร์เตอร์ (ประเทศไทย) ผู้คัดค้านที่ ๗
นายไพรัช สุกใส ผู้คัดค้านที่ ๘

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๑/๑

ผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวก เป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและเป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อันเป็นความผิดมูลฐานตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ กรณีปรากฏหลักฐานเชื่อได้ว่าทรัพย์สินจำนวน ๒๒ รายการตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารท้ายคำร้อง เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้คัดค้านที่ ๑ ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดิน ตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง

ศาลชั้นต้นได้สอบสวนแล้ว มีคำสั่งให้ทรัพย์สินรายการที่ ๑-๔ รายการที่ ๖ รายการที่ ๗ รายการที่ ๙-๑๒ และรายการที่ ๑๔-๒๒ พร้อมดอกผลตกเป็นของแผ่นดิน ส่วนคำขออื่นให้ยก

ผู้ร้อง ผู้คัดค้านที่ ๑ ผู้คัดค้านที่ ๓ ผู้คัดค้านที่ ๖ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ แก้เป็นว่า ให้ยกคำร้องในส่วนที่ขอให้ทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดรายการที่ ๑-๔ รายการที่ ๖ รายการที่ ๗ รายการที่ ๙-๑๒ และรายการที่ ๑๔-๒๒ ตกเป็นของแผ่นดินด้วย

ผู้ร้องฎีกา

ศาลฎีกาคณะคดีปกครองตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ทางไต่สวนผู้ร้องนำสืบว่า เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี จับกุม นายโจ นิมมัจฉินทร์ กับพวก ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีนและอาวุธปืนเป็นของกลาง นายโจฯ ให้การว่าซื้อเมทแอมเฟตามีนจากผู้คัดค้านที่ ๑

จากการเฝ้าสืบสวนติดตามพฤติกรรมโดยเจ้าพนักงานตำรวจ ได้ความว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนรายใหญ่ในท้องที่อำเภอเมืองชลบุรี ส่วนการดำเนินการเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้น เจ้าพนักงานตำรวจค้นบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ พบทรัพย์สินหลายรายการ ทั้งรถยนต์ ที่ดิน และเงินฝากในธนาคาร จึงได้แจ้งต่อเลขาธิการ ป.ป.ส. เพื่อดำเนินการตามพ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ คณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มีคำสั่งให้ยึดทรัพย์สินไว้ ๒๓ รายการ

แต่เนื่องจากศาลในคดีที่เจ้าพนักงานตำรวจกล่าวหาว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และนายไกล้รุ่งฯ ร่วมกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด มีคำพิพากษายกฟ้องผู้คัดค้านที่ ๑ และคดีถึงที่สุดแล้ว สำนักงาน ป.ป.ส. จึงได้ส่งข้อมูลการตรวจสอบทรัพย์สินให้สำนักงาน ป.ป.ง. เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ต่อไป คณะกรรมการธุรกรรมมีมติให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินจำนวน ๒๓ รายการนั้นไว้ชั่วคราว และมีมติให้เลขอาธิการ ป.ป.ง. ส่งเรื่องให้ผู้ร้องพิจารณาเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินที่ยึดไว้ตกเป็นของแผ่นดินทุกรายการ ผู้ร้องยื่นคำร้องขอต่อศาลชั้นต้นเป็นคดีหมายเลขดำที่ พ. ๕/๒๕๔๔ ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนสำนักงาน ป.ป.ง. ร่วมกันตรวจค้นบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ พบทรัพย์สินจำนวน ๒๕ รายการประกอบด้วยที่ดิน จำนวน ๙ แปลง เงินในบัญชีเงินฝากของธนาคารต่าง ๆ จำนวน ๔ บัญชี รถยนต์ จำนวน ๓ คัน เครื่องทองรูปพรรณ จำนวน ๙ รายการ ปรากฏหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่า เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด คณะกรรมการธุรกรรมจึงมีคำสั่งให้อายัดที่ดินทุกแปลงและเงินในบัญชีเงินฝากทุกบัญชี ให้ยึดรถยนต์ทุกคันและเครื่องทองรูปพรรณทุกรายการไว้ชั่วคราวมีกำหนดไม่เกิน ๙๐ วัน และคณะกรรมการธุรกรรมมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๔๕ และ ๑/๒๕๔๖ ให้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามมติของคณะกรรมการธุรกรรมและคำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน จำนวน ๒๒ รายการ

ประเด็นการคัดค้าน

๑. ผู้คัดค้านที่ ๑ นำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ ช่วยบิดามารดาทำนา ทำไร่ มั่นสำปะหลัง และทำเหมืองหิน สำหรับการทำเหมืองหิน นั้น ผู้คัดค้านที่ ๑ อยู่กินฉันทามีภริยากับนายนครฯ มีบุตรจำนวน ๒ คน คือผู้คัดค้านที่ ๔ และ ๕ ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ได้ร่วมกันประกอบกิจการทำเหมืองหินในเนื้อที่ประมาณ ๑๐ ไร่ ขายให้แก่โรงงานไม่หินได้วันละ ๒ - ๓ เทียวก ในราคาที่ยาวละประมาณ ๗๐๐ บาท ในปี ๒๕๒๖ บิดาผู้คัดค้านที่ ๑ ยกที่ดินสำหรับทำเหมืองหินเท่าที่มีอยู่ให้ผู้คัดค้านที่ ๑ กับนายนครฯ ทั้งหมด ครั้นถึงปี ๒๕๓๗ ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ มีที่ดินสำหรับทำเหมืองหินเนื้อที่รวมประมาณ ๑๐๐ ไร่ ซึ่งมีทั้งที่ซื้อเพิ่มและทั้งที่เช่าจากผู้อื่น รายได้จากการประกอบกิจการทำเหมืองหินในห้วงปี ๒๕๓๕ ถึงปี ๒๕๓๘ เฉลี่ยเดือนละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท ปี ๒๕๓๙ มีรายได้ลดลงเฉลี่ยเดือนละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา ในห้วงปี ๒๕๔๐ ถึงปี ๒๕๔๖ มีรายได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยเดือนละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ประเด็นการคัดค้านรายการทรัพย์สินต่างๆ

- ๑) กรณีที่อ้างว่าเป็นทรัพย์สินซึ่งผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ที่ได้มาจากการประกอบอาชีพสุจริต
- ๑.๑) ที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (นส. ๓ ก.) เลขที่ ๒๒๙ ตำบลวังไตนอด อำเภอท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี (รายการที่ ๑)
 - ๑.๒) ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๕๓๘๐ ตำบลสนป่า อำเภอมือชลบุรี จังหวัดชลบุรี (รายการที่ ๓)
 - ๑.๓) ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๘๒๗๑๗ ตำบลหนองไม้แดง อำเภอมือชลบุรี จังหวัดชลบุรี (รายการที่ ๕)
 - ๑.๔) ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๔๔๘๘ ตำบลบ้านเสม็ด อำเภอมือชลบุรี จังหวัดชลบุรี (รายการที่ ๖)
 - ๑.๕) ที่ดินตามโฉนดเลขที่ ๓๕๔๗๐ ตำบลป่าหุง อำเภอลพบุรี จังหวัดชัยราช (รายการที่ ๗)
 - ๑.๖) เครื่องทองรูปพรรณ (รายการที่ ๑๔-๒๒)
- ๒) กรณีที่อ้างว่าเป็นทรัพย์สินของบุคคลอื่น

๒.๑) ที่ดินตามโฉนดเลขที่ ๕๕๒๖ ตำบลโนนเปือย อำเภอภูคด จังหัดยโสธร (รายการที่ ๔) ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่บุตรสาวของผู้เป็นป้า

๒.๒) เงินในบัญชีเงินฝากของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาซอยซอยอุดมสุข (รายการที่ ๙) และบัญชีเงินฝากของธนาคารออมสิน สาขาชลบุรี (รายการที่ ๑๐) นายนครฯ ฝากไว้เพื่อเป็นทุนการศึกษาของผู้คัดค้านที่ ๔ นั้น ก็ล้วนเป็นเงินซึ่งนายนครฯ ได้มาจากการประกอบอาชีพสุจริต

๒.๓) เงินในบัญชีเงินฝากของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาถนนสุขุมวิท ชลบุรี (รายการที่ ๑๑) เป็นของนายจันทร์ธร พวงกุหลาบ ลูกจ้างผู้คัดค้านที่ ๑

กรณีเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมผู้คัดค้านที่ ๑ และนายไกรสรฯ ดำเนินคดีในความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาตและร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไม่ได้รับอนุญาตนั้น ศาลจังหวัดชลบุรีมีคำพิพากษาว่า นายไกรสรฯ กระทำความผิดเพียงผู้เดียวและให้ยกฟ้องผู้คัดค้านที่ ๑ คดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้ว นายไกรสรฯ เป็นลูกจ้างผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ มีหน้าที่ขับรถบรรทุกสิบล้อ แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ทราบว่ นายไกรสรฯ มีพฤติกรรมเป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด นายนครฯ ถึงแก่ความตายเพราะถูกฆาตกรรม ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ไม่เคยกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

๒. ผู้คัดค้านที่ ๓ นำสืบว่า เป็นน้องสาวผู้คัดค้านที่ ๑ และเป็นเจ้าของที่แท้จริงในทรัพย์สินรายการที่ ๒ โดยซื้อจากนางลำพูน เพ็งรา เมื่อประมาณปี ๒๕๓๒ แต่ได้ขอให้ผู้คัดค้านที่ ๑ จดทะเบียนรับโอนกรรมสิทธิ์แทน เพราะไม่ต้องการให้บุคคลในครอบครัวของสามีทราบเรื่อง ต่อมาผู้คัดค้านที่ ๓ และสามีร่วมกันสร้างบ้านบนที่ดินแปลงดังกล่าวและได้ใช้เป็นที่อยู่อาศัยร่วมกันตลอดมา วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๖ ผู้คัดค้านที่ ๑ จึงได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๓

๓. ผู้คัดค้านที่ ๖ นำสืบว่า ประกอบวิชาชีพเป็นทนายความ ผู้คัดค้านที่ ๑ เคยแต่งตั้งผู้คัดค้านที่ ๖ เป็นทนายความว่าต่างแก่ต่างคดีให้ในห้วงระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ ผู้คัดค้านที่ ๖ ซื้อทรัพย์สินรายการที่ ๗ จากผู้คัดค้านที่ ๑ ในราคา ๗๐๐,๐๐๐ บาท โดยสุจริต

๔. ผู้คัดค้านที่ ๔ และผู้คัดค้านที่ ๕ ไม่สืบพยาน

สำหรับคดีส่วนที่เกี่ยวกับคำคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๒ ผู้คัดค้านที่ ๗ และผู้คัดค้านที่ ๘ เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องในข้อที่ขอให้มีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินที่ดินในทรัพย์สินรายการที่ ๕ และรายการที่ ๑๓ ซึ่งผู้ร้องไม่อุทธรณ์คำสั่งในส่วนนี้จึงทำให้คดีในส่วนที่เกี่ยวกับคำคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๒ ผู้คัดค้านที่ ๗ และผู้คัดค้านที่ ๘ เป็นอันถึงที่สุดตามคำสั่งของศาลชั้นต้น

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังได้เป็นที่ยุติว่า

๑) ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นเจ้าของทรัพย์สินรายการที่ ๑,๓,๔ และรายการที่ ๖ นอกจากนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ ยังเคยมีชื่อเป็นเจ้าของทรัพย์สินรายการที่ ๒,๕ และรายการที่ ๗ แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินทรัพย์สินรายการที่ ๒ ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๓ จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ตามโฉนดที่ดินทรัพย์สินรายการที่ ๕ ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๘ โดยผู้คัดค้านที่ ๘ รับโอนมาโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน และจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ตามโฉนดที่ดินทรัพย์สินรายการที่ ๗ ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๖ นอกจากนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ ยังเป็นเจ้าของเครื่องทองรูปพรรณทรัพย์สินรายการที่ ๑๔ ถึงรายการที่ ๒๒

๒) เงินในบัญชีเงินฝากของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาซอยซอยอุดมสุข (รายการที่ ๙) และเงินในบัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน สาขาชลบุรี (รายการที่ ๑๐) เป็นเงินที่นายนครฯ ฝากไว้เพื่อเป็น

ทุนการศึกษาของผู้คัดค้านที่ ๔ ส่วนบัญชีเงินฝากของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขานนทบุรี (รายการที่ ๑๑) มีชื่อนายจันทร์ธร พวงกุหลาบ ลูกจ้างผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ เป็นเจ้าของบัญชีเงินฝากของธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขานนทบุรี ชลบุรี ๒ (รายการที่ ๘) แต่มีการปิดบัญชีไปแล้ว

๓) ผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเจ้าของที่แท้จริงในรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน กน ๖๗๒๔ กรุงเทพมหานคร (รายการที่ ๑๓) ซึ่งรถยนต์คันดังกล่าวไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้อง คือ

๑) คดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องในข้อแรกว่า

ผู้ร้องได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมในการดำเนินคดี จึงไม่ต้องรับผิดชอบในค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้น ที่จะต้องชำระให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๒ ผู้คัดค้านที่ ๗ และผู้คัดค้านที่ ๘ ตามคำสั่งของศาลชั้นต้นและคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือไม่

เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๖ มาตรา ๕๙ บัญญัติว่า

“การดำเนินการทางศาลตามหมวดนี้ ให้ยื่นต่อศาลแพ่งและให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในการนี้ให้พนักงานอัยการได้รับการยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง”

ซึ่งหมายความว่า การดำเนินคดีเกี่ยวกับการร้องขอให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานตกเป็นของแผ่นดิน พระราชบัญญัติดังกล่าวบังคับไว้ว่าให้ยื่นต่อศาลแพ่งและจะต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับในการดำเนินกระบวนการพิจารณา โดยที่ในคดีแพ่งทั่วไปนั้น ความรับผิดชอบในค่าฤชาธรรมเนียมของคู่ความซึ่งรวมถึงค่าทนายความย่อมตกแก่ฝ่ายที่แพ้คดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๖๑ แต่เมื่อผู้ร้องได้รับการยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงตามมาตรา ๕๙ วรรคท้ายแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ร้องจึงได้รับการยกเว้นไม่ต้องชำระค่าฤชาธรรมเนียม อันหมายรวมถึงค่าธรรมเนียมใช้แทนและค่าทนายความให้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งด้วย การที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์มีคำสั่งพิพากษาให้ผู้ร้องใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้คัดค้านที่ ๒ ผู้คัดค้านที่ ๗ และผู้คัดค้านที่ ๘ จึงไม่ถูกต้องฎีกาของผู้ร้องในข้อนี้ฟังขึ้น

๒) คดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องในข้อต่อไปว่า

ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับนายไกล่รุ่งฯ ราชกิจ ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอันเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายไกล่รุ่งฯ ลูกจ้างพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดีในความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ โดยไม่ได้รับอนุญาต โดยถูกจับในขณะที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ขับรถยนต์พานายไกล่รุ่งฯ เดินทางไปยังบริเวณหลังสุสาน เม่งฮุยอันเป็นจุดที่เจ้าพนักงานตำรวจยืนคอยอยู่ ฝ่ายผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่น่าสืบโต้แย้งในข้อเท็จจริงส่วนนี้ คดีจึงรับฟังข้อเท็จจริงได้ตามทางนำสืบของผู้ร้อง ดังนั้น การที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายไกล่รุ่งฯ เดินทางไปยังบริเวณหลังสุสานเม่งฮุย ซึ่งน่าเชื่อถือว่า เป็นที่เปลี่ยวในเวลากลางคืนโดยใช้รถยนต์เป็นยานพาหนะในลักษณะไปด้วยกันสองต่อสอง ย่อมแสดงว่าผู้คัดค้านที่ ๑ สนึกกับนายไกล่รุ่งฯ ถึงขั้นไว้น้ำใจเชื่อใจ พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นเป็นประจักษ์ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับนายไกล่รุ่งฯ ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอันเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ และมาตรา ๕๑ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ฎีกาของผู้ร้องในข้อนี้ฟังขึ้น

๓) คดีนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องในข้อสุดท้ายว่า

(๑) ทรัพย์สินคือที่ดิน รายการที่ ๑,๒,๓,๔,๖ และรายการที่ ๗

(๒) เงินในบัญชีเงินฝากรายการที่ ๙, ๑๐ และรายการที่ ๑๑

(๓) สิทธิเรียกร้องในรถยนต์คันหมายเลข บล ๔๕๔๕ ชลบุรี (รายการที่ ๑๒) และ

(๔) เครื่องทองรูปพรรณ รายการที่ ๑๔ - ๒๒

เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดซึ่งเป็นความผิดมูลฐาน

หรือไม่

สำหรับปัญหาข้อนี้เมื่อคดีรับฟังข้อเท็จจริงได้ตามทางของผู้ร้องว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับนายไกล่รุ่งฯ ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเป็นความผิดมูลฐานจึงต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่า ทรัพย์สิน ๑๙ รายการ ดังกล่าว ซึ่งบางรายการผู้คัดค้านที่ ๑ เคยมีชื่อเป็นเจ้าของ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือได้รับโอนมาโดยไม่สุจริต ตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคท้าย ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๕ ในฐานะทายาทนายนครฯ จึงมีหน้าที่นำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าว

ผู้คัดค้านที่ ๑ อ้างตนเป็นพยานเบิกความสรุปเป็นใจความว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ช่วยบิดามารดาทำนาทำไร่มันสำปะหลัง และทำเหมืองหิน สำหรับการทำเหมืองหิน ผู้คัดค้านที่ ๑ อยู่กินฉันสามีภริยากับนายนครฯ สมรสกันตั้งแต่อายุ ๑๘ ปี มีบุตรจำนวน ๒ คน คือผู้คัดค้านที่ ๔ และผู้คัดค้านที่ ๕ ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ได้ร่วมกันประกอบกิจการทำเหมืองหินในเนื้อที่ประมาณ ๑๐ ไร่ ขายให้แก่โรงงานโม่หินได้วันละ ๒-๓ เเท้วในราคาเที่ยวละประมาณ ๗๐๐ บาท ในปี ๒๕๒๖ บิดาผู้คัดค้านที่ ๑ ยกที่ดินสำหรับทำเหมืองหินเท่าที่มีอยู่ให้ผู้คัดค้านที่ ๑ กับนายนครฯ ทั้งหมด ครั้นถึงปี ๒๕๓๗ ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ มีที่ดินสำหรับทำเหมืองหินเนื้อที่รวมประมาณ ๑๐๐ ไร่ ซึ่งมีทั้งที่ซื้อเพิ่มและทั้งที่เช่าจากผู้อื่น รายได้จากการประกอบกิจการทำเหมืองหินในห้วงปี ๒๕๓๕ - ๒๕๓๘ เฉลี่ยเดือนละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ - ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท ปี ๒๕๓๙ มีรายได้ลดลงเฉลี่ยเดือนละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา ในห้วงปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๖ มีรายได้เพิ่มขึ้นเฉลี่ยเดือนละ ๓,๐๐๐,๐๐๐ - ๖,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ประเด็นข้อโต้แย้งในทรัพย์สินรายการต่างๆ

๑) ทรัพย์สินรายการที่ ๑,๓,๖,๗ และรายการที่ ๑๔ - ๒๒ ผู้คัดค้านที่ ๑ อ้างว่าล้วนเป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ได้มาจากการประกอบอาชีพสุจริต

๒) ในกรณีเรื่องผู้คัดค้านที่ ๑ เคยมีชื่อเป็นเจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินทรัพย์สินรายการที่ ๒ และรายการที่ ๔ นั้น

- กรณีที่ดินตามโฉนดที่ดินรายการที่ ๒ เป็นที่ดินซึ่งผู้คัดค้านที่ ๓ ซื้อจากนางลำพูนฯ เมื่อประมาณปี ๒๕๓๒ แต่ได้ขอให้ผู้คัดค้านที่ ๑ จดทะเบียนรับโอนกรรมสิทธิ์แทนเพราะไม่ต้องการให้บุคคลในครอบครัวของสามีทราบเรื่อง ต่อมาผู้คัดค้านที่ ๓ และสามีร่วมกันสร้างบ้านบนที่ดินแปลงดังกล่าวและได้ใช้เป็นที่อยู่อาศัยร่วมกันตลอดมา ต่อมาปี ๒๕๔๖ ผู้คัดค้านที่ ๑ จึงได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๓

- กรณีที่ดินตามโฉนดที่ดินรายการที่ ๔ เป็นที่ดินซึ่งนางสัมฤทธิ์ สุขเจริญ พี่สาวบิดาผู้คัดค้านที่ ๑ ขอกู้ยืมเงินผู้คัดค้านที่ ๑ นำไปซื้อจากเจ้าของเดิม ขณะนั้นมีหนังสือแสดงสิทธิประเภทหนังสือรับรองประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) โดยให้ผู้ขายจดทะเบียนโอนสิทธิครอบครองให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ เมื่อนางสัมฤทธิ์ฯ ชำระหนี้ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ครบถ้วนแล้วก็ถึงแก่ความตาย ต่อมาพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกหนังสือแสดงสิทธิประเภทโฉนดที่ดินให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ หลังจากนั้นผู้คัดค้านที่ ๑ ได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่บุตรสาวนางสัมฤทธิ์ฯ

๓) ทรัพย์สินรายการที่ ๙ และรายการที่ ๑๐ เป็นเงินที่นายนครฯ ฝากไว้เพื่อเป็นทุนการศึกษาของผู้คัดค้านที่ ๔ นั้น ก็เป็นเงินซึ่งนายนครฯ ได้มาจากการประกอบอาชีพสุจริต ส่วนเงินในบัญชีเงินฝาก ทรัพย์สิน

รายการที่ ๑๑ เป็นเงินของนายจันทรธร พวงกุหลาบ ผู้ซึ่งเคยเป็นลูกจ้างผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดสมุดคู่ฝากบัญชีเงินฝากดังกล่าวจึงอยู่ในบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑

ฝ่ายผู้ร้องอ้างพ.ต.ท.สุรเกียรติ ธนงค์ และ พ.ต.ท.นิติ ทองอ่อน เป็นพยานเบิกความประกอบกันสรุปเป็นใจความสำคัญได้ว่า

พ.ต.ท.สุรเกียรติฯ เป็นผู้ร่วมจับกุมผู้คัดค้านที่ ๑ และนายไกล่รุ่งฯ ดำเนินคดีในความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาตและร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยไม่ได้รับอนุญาต และในขณะนั้น พ.ต.ท.นิติฯ ได้สืบสวนทราบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ เป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดร้ายใหญ่ โดยมีพฤติกรรมลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เดิมผู้คัดค้านที่ ๑ ประกอบอาชีพกรรมกรในโรงงานโมหิน ส่วนนายนครฯ ประกอบอาชีพขับรถรับจ้างทั่วไปมารดาผู้คัดค้านที่ ๑ เคยถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ภายหลังจากนั้นผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ก็มีฐานะร่ำรวยขึ้นอย่างรวดเร็วโดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีรายได้จากการประกอบอาชีพใด ต่อมาจึงได้ร่วมกันประกอบกิจการทำเหมืองหิน ซึ่งหน้าผาหินมีเนื้อที่เพียงประมาณ ๑๐ ไร่ จัดเป็นในกิจการเหมืองหินขนาดกลางซึ่งไม่น่าจะสร้างรายได้มากนัก แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ กลับมีเงินใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ทั้งยังสามารถส่งผู้คัดค้านที่ ๔ และผู้คัดค้านที่ ๕ ไปศึกษาที่ประเทศอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษา ในช่วงเวลาที่ภาวะเศรษฐกิจซบเซา เจ้าของโรงงานโมหินในละแวกเดียวกับเหมืองหินของผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ต้องปิดกิจการไปหลายราย แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ กลับมีฐานะร่ำรวยขึ้น เมื่อ พ.ต.ท.นิติฯ ทราบว่า ผู้คัดค้าน ที่ ๑ และนายไกล่รุ่งฯ ถูก พ.ต.ท.สุรเกียรติฯ กับพวกจับกุมดำเนินคดี ก็ได้แจ้งเบาะแสต่อ พ.ต.ท.ประพันธ์ เนียมภาค รองผู้กำกับสถานีตำรวจภูธรอำเภอบ้านบึงว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้ลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนรายใหญ่ และน่าจะจะมีเมทแอมเฟตามีนซุกซ่อนอยู่ที่บ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ คือบ้านเลขที่ ๑๙/๙ หมู่ ๓ ต. บ้านสวน อ. เมือง จ. ชลบุรี ต่อมา พ.ต.ท.สุรเกียรติฯ กับพวกเดินทางไปตรวจค้นบ้านหลังดังกล่าว ปรากฏว่าพบเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๑,๘๐๐ เม็ดเศษ และเงินสดจำนวน ๗๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นธนบัตรราคาตั้งแต่ฉบับละ ๒๐ บาทถึงฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท มัดรวมกันอยู่ ผู้คัดค้านที่ ๑ ยอมรับสารภาพว่า เมทแอมเฟตามีนเป็นของตน ส่วนเงินสดเป็นของนายนครฯ

เห็นได้ว่า ครอบครัวยของบิดามารดาของผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นครอบครัวใหญ่ เพราะผู้คัดค้านที่ ๑ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน ๗ คน รวมแล้วมีสมาชิกในครอบครัวจำนวน ๙ คน ทรัพย์สินที่ครอบครัวยมีอยู่ตามที่ปรากฏจากคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ มีเพียงแต่กิจการทำเหมืองหินในที่ดินเนื้อที่ประมาณ ๒๐ ไร่ ถึง ๓๐ ไร่ ผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความว่านับแต่ปี ๒๕๒๒ ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ได้ร่วมกันประกอบกิจการทำเหมืองหินในเนื้อที่ประมาณ ๑๐ ไร่ บรรทุกหินเพื่อขายให้แก่โรงงานโมหินได้วันละ ๒ - ๓ เทียวย ในราคาที่ยาวละประมาณ ๗๐๐ บาท ย่อมแสดงว่าครอบครัวยของบิดามารดาผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งขณะนั้นมีนายนครฯ เป็นสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง รวมแล้วเป็นจำนวน ๑๐ คน มีรายได้จากกิจการทำเหมืองแร่อย่างสูงสุดเพียงวันละประมาณ ๒,๑๐๐ บาท หากคิดเฉลี่ยเป็นรายคนแล้วมีรายได้อย่างสูงสุดเพียงวันละประมาณ ๒๑๐ บาท ต่อคน คดียังได้ความว่าจากสำเนาสูติบัตร ผู้คัดค้านที่ ๕ และผู้คัดค้านที่ ๔ เกิดเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๒๓ และวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๔ ตามลำดับ ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ย่อมต้องมีภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการอุปการะเลี้ยงดูผู้คัดค้านที่ ๕ และผู้คัดค้านที่ ๔ ในขณะที่มีรายได้เท่าเดิม คือเฉลี่ยรวมกันเพียงวันละ ๔๒๐ บาท ข้อที่ผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความว่า ในปี ๒๕๒๖ บิดาผู้คัดค้านที่ ๑ ยกที่ดินสำหรับทำเหมืองหินที่มีอยู่ทั้งหมดให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ นั้น เมื่อกิจการทำเหมืองหินเป็นรายได้หลักที่ครอบครัวยของบิดามารดาผู้คัดค้านที่ ๑ มีอยู่ โดยที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ได้นำสืบให้เห็นว่าบรรดาพี่น้องต่างแยกย้ายกันไปประกอบอาชีพเป็นเอกเทศแล้ว จึงน่าเชื่อว่ากิจการทำเหมืองหินยังคงเป็นกิจการในครอบครัวยของบิดามารดาผู้คัดค้านที่ ๑ อยู่เช่นเดิม ไม่ใช่

เป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ โดยลำพัง ซึ่งกิจการทำเหมืองหินดังกล่าวเป็นกิจการขนาดเล็กและมีรายได้ไม่มาก อีกทั้งรายได้นั้นก็เป็นงสิในครอบครัวของบิดามารดาผู้คัดค้านที่ ๑

จึงมีปัญหาว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ สามารถสร้างเนื้อสร้างตัวจนร่ำรวยโดยวิธีใด ผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความถึงวิธีสร้างเนื้อสร้างตัวว่า ในปี ๒๕๒๖ นอกจากบิดายกที่ดินสำหรับทำเหมืองหินที่มีอยู่ทั้งหมดให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ แล้วนายนครฯ ยังซื้อที่ดินสำหรับทำเหมืองหินเพิ่มอีกจำนวน ๒ แปลง มีเนื้อที่ประมาณ ๕ ไร่ และ ๑๔ ไร่ ครั้นถึงปี ๒๕๓๗ ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ มีที่ดินสำหรับทำเหมืองหินเนื้อที่รวมประมาณ ๑๐๐ ไร่ ซึ่งมีทั้งที่ซื้อเพิ่มและทั้งที่เช่าจากผู้อื่น แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ได้เบิกความอธิบายว่า นายนครฯ นำเงินทุนจากแหล่งใดไปซื้อที่ดิน ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติการณ์ในการสร้างเนื้อสร้างตัวของผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ยังคลุมเครือไม่ชัดเจนพอให้เชื่อได้ว่า เป็นไปโดยน้ำพักน้ำแรงอันสุจริต พฤติการณ์ดังกล่าวจึงเจือสมสอดคล้องกับคำเบิกความของ พ.ต.ท.นิติฯ ในข้อหาที่ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ มีฐานะร่ำรวยขึ้นอย่างรวดเร็วโดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีรายได้จากการประกอบอาชีพใด

คดียังได้ความจากคำเบิกความของ พ.ต.ท.สุรเกียรติฯ ว่า ตนกับพวกเดินทางไปตรวจค้นบ้านเลขที่ ๑๘/๙ ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ปรากฏว่าพบเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๑,๘๐๐ เม็ดเศษ และเงินสดจำนวน ๗๕๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๑ ยอมรับสารภาพว่าเมทแอมเฟตามีนเป็นของตน ส่วนเงินสดเป็นของนายนครฯ ฝ่ายผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๕ ไม่ได้นำสืบโต้แย้งว่า คำเบิกความของ พ.ต.ท.สุรเกียรติฯ ในข้อนี้เป็นเท็จ จึงเชื่อได้ว่า พ.ต.ท.สุรเกียรติฯ กับพวกตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๑,๘๐๐ เม็ดเศษในบ้านหลังดังกล่าวจริง แม้ศาลในคดีที่เจ้าพนักงานตำรวจกล่าวหาว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และนายไกล่รุ่งฯ กระทำ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (คดีอาญา) รับฟังข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งเป็นจำเลยที่ ๑ ในคดี นั้นว่า เป็นบ้านที่อยู่อาศัยของนายนครฯ ส่วนผู้คัดค้านที่ ๑ อาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๒๗/๕ หมู่ที่ ๓ ตำบลบ้านสวน อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ตามสำเนาคำพิพากษาเอกสารหมาย ค. ๓๕ ก็ตาม แต่ขณะนั้นผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ยังคงเป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้พฤติกรรมของผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ก็ยังมีพิรุณซึ่งส่อให้เห็นว่ามีเจตนาปกปิดเงินในบัญชีเงินฝาก ของธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาถนนสุขุมวิท ชลบุรี (รายการที่ ๑๑) โดยการใช้ชื่อลูกจ้าง คือนายจันทร์ธรรฯ เป็นเจ้าของบัญชี กล่าวคือ เมื่อคราวผู้คัดค้านที่ ๑ นำสืบพยานในคดีหมายเลขดำที่ ฟ.๕/๒๕๔๔ ของศาลชั้นต้นก็ได้อ้างว่า นายจันทร์ธรรฯ เป็นพยาน **สรุปเป็นใจความได้ว่า** นายจันทร์ธรรฯ เป็นลูกจ้างของผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ตำแหน่ง พนักงานขับรถบรรทุกสิบล้อตั้งตั้งแต่ปี ๒๕๓๖ - ๒๕๔๖ ได้รับค่าจ้างเป็นเงินเดือนจำนวน ๓,๕๐๐ บาท ต่อเดือน และได้รับเบี้ยเลี้ยงจำนวน ๑๕ บาท ต่อเที่ยว สูงสุดได้จำนวน ๒๕ เที่ยวต่อวัน ต่ำสุดได้จำนวน ๑๓ เที่ยวต่อวัน ดังนั้น หากรวมรายได้ทั้งเงินและเบี้ยเลี้ยงอย่างสูงสุดแล้วย่อมมีจำนวนประมาณ ๑๕,๐๐๐ บาทต่อเดือน แต่เมื่อพิจารณาความเคลื่อนไหวทางบัญชีพบว่านายจันทร์ธรรฯ เปิดบัญชีเงินฝากดังกล่าวเมื่อวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๑ โดยได้ฝากเงินในการเปิดบัญชีจำนวน ๕,๐๐๐ บาท เดือนกันยายน ๒๕๔๑ มีการฝากเงินจำนวน ๔ ครั้ง รวมเป็นเงินที่ฝากในเดือนดังกล่าวจำนวน ๑,๓๐๐,๐๐๐ บาท เดือนตุลาคม ๒๕๔๑ มีการฝากเงินจำนวน ๓ ครั้ง รวมเป็นเงินที่ฝากในเดือนดังกล่าวจำนวน ๒,๘๐๐,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นมีการฝากเงินอย่างประปราย โดยในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๒ มีการฝากเงินจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๓ มีการฝากเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท วันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๓ มีการฝากเงินจำนวน ๑๕๖,๐๐๐ บาท และวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๓ มีการฝากเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ บาท เมื่อพิจารณาจำนวนเงินที่ฝากเฉพาะในเดือนกันยายน และเดือนตุลาคม ๒๕๔๑ แล้วก็เห็นได้ว่า มากเกินกว่าบุคคลเช่นนายจันทร์ธรรฯ จะหามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตน อีกทั้งผู้คัดค้านที่ ๑ ก็เบิกความยอมรับว่า สมุดคู่ฝากบัญชีเงินฝากดังกล่าวอยู่ในบ้านของตนจึงน่าจะเชื่อว่า

เงินในบัญชีเงินฝากบัญชีนี้ไม่ใช่ของนายจันทร์ธรรฯ แต่เป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ซึ่งได้ใช้ชื่อนายจันทร์ธรรฯ เป็นเจ้าของบัญชีโดยมีเจตนาปกปิดเงินที่ฝากเพื่อให้เห็นว่า ไม่ใช่ของตน

พยานหลักฐานของผู้ร้องมีน้ำหนักเป็นที่เชื่อได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ สร้างเนื้อสร้างตัวจนร่ำรวยโดยอาศัยรายได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยร่วมกันประกอบกิจการเหมืองหินบั้งหน้า ส่วนพยานของผู้คัดค้านที่ ๑ มีข้อพิรุธหลายประการ ไม่มีน้ำหนักพอหักล้างพยานหลักฐานของผู้ร้องและข้อสันนิษฐานตาม มาตรา ๕๑ วรรคท้าย คดีรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ทรัพย์สินรายการที่ ๑ รายการที่ ๓ รายการที่ ๖ รายการที่ ๗ รายการที่ ๙ ถึงรายการที่ ๑๒ และรายการที่ ๑๔ ถึงรายการที่ ๒๒ ตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารหมายเลข ร.๑๒ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปคือ ผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นเจ้าของที่แท้จริงในที่ดินตามโฉนด ทรัพย์สินรายการที่ ๒ พร้อมสิ่งปลูกสร้างคือบ้านเลขที่ ๒๗/๕ หมู่ ๓ ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี หรือไม่นางสัมฤทธิ์ฯ เป็นเจ้าของที่แท้จริงในที่ดินตามโฉนด ทรัพย์สินรายการที่ ๔ หรือไม่ และผู้คัดค้านที่ ๖ รับโอนที่ดินตามโฉนดที่ดิน ทรัพย์สินรายการที่ ๗ จากผู้คัดค้านที่ ๑ โดยสุจริตหรือไม่

๑) กรณีที่ดินตามโฉนดที่ดินทรัพย์สินรายการที่ ๒ ผู้คัดค้านที่ ๓ ยืนยันคัดค้านว่า ตนเป็นผู้ซื้อจากเจ้าของเดิมและสร้างบ้านพักอาศัยเมื่อปี ๒๕๓๕ แต่ใช้ชื่อผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ เพราะไม่ต้องการให้สามีและญาติสามีทราบเนื่องจากขณะนั้นผู้คัดค้านที่ ๓ มีปากเสียงกับบุคคลในครอบครัวของสามี ชั้นใต้สวนผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ ต่างอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความสอดคล้องกันสรุปเป็นใจความได้ว่า หลังจากเจ้าของเดิมจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ แล้วผู้คัดค้านที่ ๓ และสามีได้รวบรวมเงินเป็นทุนก่อสร้างบ้านบนที่ดินแปลงดังกล่าวแล้วใช้เป็นที่อยู่อาศัยร่วมกันตลอดมา อันเป็นการสื่อให้เห็นว่าผู้คัดค้านที่ ๓ ได้แสดงตนเป็นเจ้าของที่ดินแปลงนี้อย่างเปิดเผยนับแต่เริ่มก่อสร้างบ้าน ค่าเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ มีเหตุผลขัดแย้งกันกับคำคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๓ จึงไม่มีน้ำหนักอันควรแก่การเชื่อถือ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาคำคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๑ แล้วปรากฏว่าผู้คัดค้านที่ ๑ ยืนยันว่าตนเป็นเจ้าของที่แท้จริงในที่ดินทุกแปลงที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดิน เมื่อครั้งศาลในคดีที่เจ้าพนักงานตำรวจกล่าวหาว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และนายไกล่รุ่งฯ กระทำความผิดฐานร่วมกันมียาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาตและร่วมกันจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภทที่ ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยไม่ได้รับอนุญาต ในชั้นพิจารณาสืบพยานจำเลยผู้คัดค้านที่ ๑ ได้อ้างตนเป็นพยาน ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความยืนยันว่า บ้านของตนคือบ้านเลขที่ ๒๗/๕ หมู่ที่ ๓ ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี เป็นเหตุให้ศาลในคดีดังกล่าวฟังข้อเท็จจริงว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่น่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๑,๘๐๐ เม็ดเศษ ที่ พ.ต.ท.สุรเกียรติฯ กับพวกตรวจค้นพบในบ้านเลขที่ ๑๘/๘ หมู่ที่ ๓ ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็นบ้านที่อยู่อาศัยของนายนครฯ พฤติการณ์ต่างๆ ดังที่วินิจฉัยมาแสดงให้เห็นเป็นที่เชื่อได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นเจ้าของที่แท้จริงในทรัพย์สินรายการที่ ๒ พร้อมสิ่งปลูกสร้าง คือบ้านเลขที่ ๒๗/๕ หมู่ที่ ๓ ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี และที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวล้วนเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเป็นความผิดมูลฐาน

๒) กรณีที่ดินตามโฉนดที่ดินทรัพย์สินรายการที่ ๔ ผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความว่า ได้จดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ให้แก่บุตรสาวนางสัมฤทธิ์ฯ ข้อเท็จจริงตามคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ ปรากฏขึ้นในชั้นใต้สวนโดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นสนับสนุน แม้แต่บุตรสาวนางสัมฤทธิ์ฯ ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความอ้างถึงก็ไม่ได้ยื่นคำคัดค้านเข้ามาในคดี คำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ ในส่วนนี้จึงไม่มีน้ำหนักอันควรแก่การเชื่อถือ คดีรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นเจ้าของที่แท้จริงในที่ดินตามโฉนดที่ดินทรัพย์สินรายการที่ ๔ และที่ดินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งเป็นความผิดมูลฐานเช่นกัน

๓) กรณีที่ดินตามโฉนดที่ดินทรัพย์สินรายการที่ ๗ ผู้คัดค้านที่ ๖ อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความสรุปเป็นใจความได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๖ รู้จักกับผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ เป็นเวลาเกือบ ๑๐ ปี เนื่องจากผู้คัดค้านที่ ๑ เคยปรึกษาคดีอยู่บ่อยๆ นอกจากนี้ผู้คัดค้านที่ ๖ ยังเคยรับว่าต่างแก่ต่างคดีให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และนายนครฯ ต่อมาภายหลังเดือนพฤษภาคม ๒๕๔๖ ประมาณ ๓ เดือน ถึง ๔ เดือน ผู้คัดค้านที่ ๑ แจ้งต่อผู้คัดค้านที่ ๖ ว่าได้จดทะเบียนจำนองที่ดินตราไว้เป็นประกันหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินแก่นายทหารผู้หนึ่งในวงเงินจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท แต่เนื่องจากผู้รับจำนองพยายามหลบเลี่ยงไม่ยอมรับชำระหนี้ เกรงว่าที่ดินดังกล่าวอาจถูกยึดหรือตกเป็นของผู้รับจำนอง จึงเสนอจะขายให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๖ ในราคา ๘๙๐,๐๐๐ บาท เพื่อจะนำเงินไปชำระหนี้แก่ผู้รับจำนอง แต่ผู้คัดค้านที่ ๖ ไม่ซื้อ ภายหลังจากนั้นผู้คัดค้านที่ ๑ ระบายจำนองผู้คัดค้านที่ ๖ ตกงซื้อในราคา ๗๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีการทำสัญญาซื้อขายจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ อันเป็นวันเดียวกับที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ชำระหนี้ไถ่ถอนจำนอง

คำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๖ ดังกล่าวแสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ มีความไว้วางใจเชื่อใจความสามารถในการเป็นทนายความของผู้คัดค้านที่ ๖ จึงให้เป็นที่ปรึกษาตลอดมาเป็นระยะเวลากว่า ๑๐ ปี ดังนั้น ข้อที่ผู้คัดค้านที่ ๖ เบิกความตอบผู้ร้องถามคัดค้านว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่เคยปรึกษาความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และผู้คัดค้านที่ ๖ ไม่เคยทราบว่ามีผู้คัดค้านที่ ๑ ถูกดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ไม่เคยทราบว่ามีทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ เคยถูกยึดหรืออายัดตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ จึงไม่สมเหตุผลและไม่มีน้ำหนักพอให้รับฟังได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๖ รับโอนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๓๕๔๗๐ ตำบลป่าหุง อำเภอพาน จังหวัดเชียงราย จากผู้คัดค้านที่ ๑ โดยสุจริต ฎีกาของผู้ร้องในข้อนี้ฟังขึ้น

อนึ่ง ในระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ได้มีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒๔ ให้เพิ่มมาตรา ๕๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมาตรา ๕๑/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าทรัพย์สินตามคำร้องไม่เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ให้ศาลส่งคืนทรัพย์สินนั้น และในกรณีเช่นนี้ถ้าไม่มีผู้ใดขอรับคืนทรัพย์สินภายในสองปีนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งดังกล่าว ให้สำนักงานนำทรัพย์สินนั้นส่งเข้ากองทุน” ในชั้นนี้จึงให้คืนทรัพย์สินรายการที่ ๕ และที่ ๑๓ แก่เจ้าของ

ศาลฎีกาพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ทรัพย์สินรายการที่ ๑ ถึงรายการที่ ๔ รายการที่ ๖ รายการที่ ๗ ทรัพย์สินรายการที่ ๙ ถึงรายการที่ ๑๒ และรายการที่ ๑๔ ถึงรายการที่ ๒๒ พร้อมดอกผล ตกเป็นของแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ให้คืนทรัพย์สินรายการที่ ๕ ที่ ๑๓ แก่เจ้าของ ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและในชั้นฎีกาให้เป็นพับ